

Folketinget om det pågældende forslag, ikke tilgodeses i den situation.

Er der derimod tale om, at et ændringsforslag kun vil kunne opnå et snævert flertal, kan det ikke tale for identitet, uanset om det ville være en formssag at få ændringsforslaget vedtaget som et selvstændigt lovforslag.

For så vidt angår domstolenes mulighed for efterfølgende at efterprøve, om identitetskravet er opfyldt for et konkret ændringsforslag, gjorde Alf Ross gældende, at identitetsproblemet næppe kunne tænkes indbragt for domstolene. Hvis det alligevel skulle ske, ville domstolene formentlig afvise sagen under henvisning til, at grundlovens § 41, stk. 2, måtte betragtes som en intern ordensforskrift, som det måtte tilkomme Folketingets formand eller Tinget at påse.

Derimod mente Max Sørensen, at domstolene i sidste instans måtte kunne efterprøve, om grundlovens krav om tre behandlinger var opfyldt. Peter Germer er af den opfattelse, at domstolene vil kunne efterprøve, om grundlovens krav er opfyldt, når en lov er kommet til eksistens. Det kan derfor ikke udelukkes, at domstolene vil realitetsbehandle en påstand om, at grundlovens § 41, stk. 2, ikke er opfyldt.

Folketingets praksis:

Folketingets praksis var indtil 1994 ganske liberal, idet der dog med jævne mellemrum opstod diskussioner om konkrete forslag, hvoraf nogle dog blev afvist. Generelt kan om denne periode dog siges, at kun hvis der var tale om klar strid med grundloven, blev identitetskravet anset for overtrådt.

På baggrund af debatten ved andenbehandlingen den 14. december 1994 af L 76 (Forslag til lov om ændring af lov om visse spil, lotterier og væddemål (Midler til almene formål)), (FF 1994-95, side 1709-10) blev der **efter formandens beslutning** imidlertid indført en mere restriktiv praksis. Under denne debat blev der af SF's ordfører rejst indsigelse mod nogle aftener i forvejen omdelte ændringsforslag. Dette spørgsmål blev løst under samme andenbehandling ved, at skatteministeren trak sine ændringsforslag tilbage.

Efter den mere restriktive praksis er det opfattelsen, at eventuel tvivl om opfyldelse af identitetskravet bør føre til afvisning af ændringsforslaget.

Sammenholdes den restriktive praksis med den tidligere fulgte liberale praksis, kan visse fællestræk identificeres. Det er således bl.a. et gennemgående træk, at initiativet til at rejse identitetsspørgsmålet i en konkret sag i praksis er kommet fra alle sider af Folketinget. Alle partier i Folketinget synes således i en given sag at have påberåbt sig manglende identitet. Det er desuden et fællestræk, at spørgsmålet yderst sjældent afgøres ved afstemning i salen, men derimod typisk afklares mere uformelt.

Den restriktive praksis er blevet fraveget i en konkret sag fra folketingsåret 1998-99, hvor der var fremsat forslag til lov om ændring af lov om indgåelse af registreret partnerskab og lov om personnavne. Lovforslaget angik betingelserne for indgåelse af registreret partnerskab og ændring af gebyrer for udstedelse af navnebevis. Der blev stillet et ændringsforslag om, at registrerede partnere skulle have adgang til stedbarns adoption. Spørgsmålet om identitet blev drøftet i Udvalget for Forretningsordenen, og det var flertallets opfattelse, at der forelå identitet mellem lovforslaget og ændringsforslaget. Lovforslaget med det stillede ændringsforslag blev efterfølgende endeligt vedtaget ved tredjebehandlingen i Folketinget.

De nærmere grænser for Folketingets praksis vedrørende identitet kan på den baggrund give anledning til en vis tvivl. Der er derfor behov for, at det fra politisk side præciseres, hvor restriktiv/liberal praksis skal være fremover.

Folketingets praksis siden 1994 er beskrevet gennem eksempler (herunder sagen om stedbarns adoption) i bilag B. Som det fremgår af praksis, er der tale om ganske forskelligartede situationer, hvor spørgsmålet om identitet er opstået.

II Andre lovkvalitetsmæssige problemer forbundet med ændringsforslag

Det forekommer ofte, at der i forbindelse med udvalgenes behandling af lovforslag fremsættes ændringsforslag, der ændrer det oprindelige lovforslag væsentligt. Som nævnt ovenfor påses det, at ændringerne ikke er så omfattende, at der foreligger en tilsidesættelse af grundlovens § 41, stk. 2. Selv om ændringsforslaget ligger inden for rammerne af bestemmelsen, kan ændringsforslaget dog have vidtrækkende konsekvenser for dem, der efterfølgende bliver berørt af loven. Det kan ikke mindst være et spørgsmål om,